

højtærede Minister, om det er Meningen, naar der her er Tale om Udlandet, at det saa er strafbart, hvis f. Eks. en dansk Mand averterer i svenske Blade, stockholmske Blade, et svensk Præmieobligationslaan. Efter Loven synes det at være strafbart, men naar det ikke er strafbart i Sverige, saa synes det mig underligt, at en dansk Mand kan ifalde Straf, fordi han averterer i et Land, hvor det er tilladt.

Som sagt, jeg har ikke megen Sympati for det her omtalte Forbud. Og jeg forstaa heller ikke Statens Stilling til hele Lotterivæsenet. Jeg tror, at man for at faa Forstaaelse af det maa gaa tilbage til Fortiden, til det 18de Aarhundrede, til den Forordning, som gælder om Hasardspil, af 6. Oktober 1753, hvis jeg ikke tager fejl. Denne Forordning forbyder alt Hasardspil af den Grund, at Undersaatterne let kunne ruinere derved, og det siges videre, at denne Forordning er udstedt af særdeles Omhu for Undersaatternes Vel, fordi de skrøbelige iblandt dem let kunne finde Anledning til at forøde det, de have erhvervet, ved Spil. Ifølge dette forbydes Hasardspil her i Danmark, og denne Forordning staa endnu i Kraft. Der gøres kun een Undtagelse, nemlig for det kgl. Hof „paa de sædvanlige Appartements paa Galla-Dage“, hvad jeg ikke ved, hvad er, eller ved Festiviteter i Almindelighed, hvor Kongen eller det kongelige Hof er til Stede. Det er altsaa i Øjeblikket endnu tilladt vort Hof at spille Hasard, eller hvor kongelige Personer ere til Stede, medens andre dødelige ikke have Lov til det, og vi se jo ogsaa undertiden, at Politiet griber ind, naar det faar Anmeldelse om, at der sidder nogle stakkels forkomne Mennesker i et Bagværelse og spille Hasard, og bemægtiger sig en Indsats paa henimod 20 Kr. Imidlertid tror jeg, at der spilles ret livlig Hasard her i Landet i forskellige Kredse, og jeg kunde tænke mig, at der ogsaa var Medlemmer af Landstinget, der havde nogen Mening derom; jeg skulde tro, der var Medlemmer af Landstinget, der selv havde drevet Hasardspil, hvad jeg for øvrigt anser for en ganske rimelig og i og for sig uskyldig Adspredelse — ja, jeg maa ganske vist sige for mit Vedkommende, at jeg er ikke selv Hasardspiller. Men hvis nogen her i Landstinget vilde staa op og sige: Jeg har spillet Hasard — jeg kunde tænke mig Muligheden af, at en eller anden maatte gøre dette, naar han adspurgte sit Hjerte, om der ikke en Gang i hans Liv havde været et Tilfælde, hvor han havde

spillet Hasard —, saa vilde han altsaa kunne straffes efter denne Lov, og hvis det havde været en Officer, vilde han kunne straffes med Fængsel. Det er i Virkeligheden denne Anskuelse, at Hasardspil er noget, der ruinerer de skrøbelige, som ligger til Grund for, at Staten forbyder det — i hvert Fald tilsyneladende —, man vil sikre Undersaatterne mod at ruinere sig selv, og derfor forbyder man Hasardspil. Derfor ønsker man ogsaa at indskrænke Lotterispil, men samtidig med, at man gør dette, opretter man selv et Klasse-lotteri, hvor Undersaatterne selv kunne spille. Officielt hedder det, at Staten gør dette for at regulere Spillelidenskaben, men uofficielt gør man det for i Øjeblikket at tjene 1½ Mill. Kr. Om man nu virkelig regulerer Spillelidenskaben derved, tvivler jeg om, og mindst lykkes det, naar Staten selv giver sine Borgere Anledning til at spille i Lotteri. Jeg synes derfor, at det i og for sig ikke er rimeligt, at Staten derved begrænser Spillelidenskaben; snarere skulde man tro, at den gjorde noget for at hidse Spillelidenskaben op. Men altsaa, Staten har valgt denne Vej og valgt den med velbe raad Hu. Den har ment, at dette var en passende Indskrænkning i Undersaatternes Spillelidenskab, for at bruge den gamle Betegnelse, i Borgernes Spillelidenskab, som det nu hedder. Nu er man i den sidste Tid gaaet videre her hjemme. Man havde Klasselotteriet, og saa har man oprettet et Koloniallotteri. Det skal jeg nu ikke komme videre ind paa, det skete ifølge Lov, Staten har altsaa oprettet Koloniallotteriet. Jeg tror dog ikke, at man den Gang har givet den Undskyldning, at man vilde regulere Spillelidenskab. Jeg tror ikke, at man har gjort det af moralske Grunde overfor de Mennesker omkring i Verden, som man ønskede skulde spille i det danske Koloniallotteri, enten de nu boede i Vestindien eller i Udlandet, saaledes at man ved at faa dem til at spille i Koloniallotteriet forhindre dem i at begaa andre Ekscesser eller overhovedet forøde deres Formue. Altsaa, Koloniallotteriet er en lovlige Institution, oprettet ved en af Rigsdagen vedtagen og af Kongen bekræftet Lov. Imidlertid se vi, at den højtærede Justitsminister af egen Magtfuldkommenhed og af eget Initiativ sørger for, at der oprettes Lotterier her i Landet. Hans sidste Lotteribevilling var den til Landbrugslotteriet — eller det er maaske den næstsidste; der er en, ifølge hvilken man kan lave et Lotteri paa Fyn,